

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. február 13-án.

Máté evangéliuma 14. rész 13-14. verse: „Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajón egy lakatlan helyre egyedül. Amikor meghallotta ezt a sokaság, gyalog követte őt a városokból. Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket”.

Kedves Testvéreim!

Vannak olyan sportközvetítések a televízióban, amelyben megjelenik egy különleges technológia. Góloknál, vagy fontosabb eseményeknél most már nem csak egy látószögből képesek megmutatni a történeteket, hanem 360 fokos elforgatásban is. Így a kiemelkedő eseményt minden oldalról meg lehet vizsgálni, és minden részletét ki lehet elemezni.

A mai napon erre hívom a jelenlévő gyülekezetet is. Nézzük meg ezt az elénk kerülő rövid történet sorát, de úgy, mint amit átforgatunk egyik oldalról a másikra. Megnézzük, hogy mindez Jézus oldaláról hogyan nézett ki, majd elforgatva megvizsgáljuk, hogy mit láthatott a sokaság, és mindeközben veszünk felülnézetet is, hogy észrevegyük azokat az üzeneteket, amelyekkel a hitünket, a lelkünket gazdagítani akarja a mi Istenünk.

Úgy első hallásra lényegtelen eseménysor jelenik itt meg. Mintha csak átvezetés lenne egyik történet sorból a másikba. Keresztelő Jánost kivégezték, most már az ő élettörténete nem kerülhet párhuzamba Jézus élettörténetével. Ugyanakkor következik egy fantasztikus csodatétele Jézusnak, amikor megvendégeli az 5000-nél is több embert. Azt gondolhatjuk, hogy ez a pár sor nem lényeges, hiszen a két történetet köti csak össze. Mégis, amikor megtettem ennek a történetnek az átforgatását, akkor megértettem, hogy mit szeretne üzeni nekünk ma a mi Urunk.

Az egyik visszatérő szava ennek a rövid szakasznak az, hogy „amikor”. Természetesen a történetek egymásba fűzését jelzi ez a szó. Jézus meghallotta, hogy Keresztelő Jánost megölték, ezért szeretett volna egyedül lenni. A sokaság azonban meghallotta, hogy merre van Jézus, és oda akarnak menni az Ő közelébe. Jézus pedig meglátta, hogy érkezik a sokaság, és odafordult hozzájuk. Azonban az „amikor” nem csak az egybefűzést jelenti itt, hanem a fordulópontokat is. Sőt még továbbforgatva a történetet azt látjuk, hogy mindegyik „amikor” esetében Jézus jelenti a fordulópontot. Keresztelő Jánost megölhették, de Jézus megy tovább üdvösséget szerző útján. A sokaság érzi, hogy Jézus nélkül semmit nem tud tenni. Jézus pedig szeretettel fordul feléjük, nem törődve azzal, hogy egyedül akart lenni.

Hogyha megnézzük az élettörténetünket, akkor azt látjuk mi is, hogy életünk fordulópontjait Jézus jelenti. Amíg csak felületesen foglalkoztunk az evangéliummal, addig sok mindent nem értettünk, hogy mi miért történik. Aztán Isten megértette velünk, hogy Krisztussal együtt minden egészen más. Ővele együtt nem gondolom magamról, hogy tökéletes vagyok, sőt azt sem, hogy jó vagyok. Meglátom, hogy az életem ott van a bűnben. Ővele együtt rájövök, hogy én az életemnek ezt a nehéz helyzetét nem tudom megoldani, szükségem van Jézus Krisztus kereszthalálára, hogy megszabaduljak a bűntől. Ővele együtt rájövök, hogy Krisztusban új életet kapok, mert ahogyan Pál apostol is megvallotta, „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Ővele együtt meglátom, hogy mégis van reménység. Milyen óriási fordulat ez, amit bennem is véghezvitt a mi Urunk.

Ugyanakkor ez a történet mindezekkel együtt egy kérdést is elém hozott. És mindenkit arra hívok most, hogy gondolja végig az életének a leglényegesebb pontjait, hogy mi alapján döntött? A kérdés pedig így hangzik: „Vajon az én életemben mi jelenti, vagy ki jelenti a fordulópontokat”? Amikor a hivatásomat választom, vagy választottam, akkor mi alapján hoztam a döntést? Nekem mi az, ami tetszik? Mennyit fizetnek? Vagy azt kerestem, hogy Jézus mit készített el nekem? Amikor társat választok, vagy választottam, akkor mi jelentette a döntést? Hogy hogyan néz ki? Mennyi pénze van? Mi a hivatása? Vagy azt néztem, hogy kit rendelt mellém Isten? A sort pedig nagyon sokáig folytathatnám. De a kérdés itt marad. Amikor valami döntést hoztam, akkor rajtam fordultak meg az események, a körülmények, vagy Jézuson?

A történet-részlet másik visszatérő szófordulata, hogy „meghallani és meglátni”. Jézus meghallotta, hogy mi történt Keresztelő Jánossal, és elindult. A sokaság meghallotta, hogy merre van Jézus, és elindult. Jézus meglátta a sokaságot, és elindult feléjük. Hiszen sok mindent lehet meghallani, sok mindent lehet meglátni, de ott marad a kérdés. Lesz-e ebből cselekvés? Legyinteni is lehet, és elfordulni is lehet. Itt azonban van cselekvés. Jézus oldaláról is, és a sokaság oldaláról is. Emellett pedig van áldozatvállalás is. Hiszen Jézus feladta az egyedüllétet, a sokaság pedig gyalog ment ki a városokból.

Ha ezt a történetet átfordítjuk a saját életünk felé, akkor számunkra is ez tükröt tart. Hiszen lehet, hogy meghalljuk Jézus szavait, de aztán nem történik az életünkben semmi. Ahogyan Jakab apostol is a levelében leírta, hogy aki csak hallgatja Jézus beszédét, de nem cselekszi, az olyan, mint az az ember, aki megnézi a tükörben magát, majd továbbmegy, és el is felejt, hogy mit látott. A kérdést tehát így teszi fel nekünk ma ez az evangéliumi történet, hogy van-e következménye Jézus szavának az életünkben?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. február 13-án.

Hadd mondjak néhány példát. Mi keresztyén emberek sokszor elmondjuk a Miatyánkot. Elmondjuk benne, hogy „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Hisszük, hogy a mi Istenünk megbocsátott nekünk, mert ezt kértük. Aztán találkozunk egy eseménnyel, amiben megbántanak minket, és kimondjuk: megbocsátok, de nem felejték, vagyis nem bocsátok meg. Kimondjuk, hogy ez olyan bántás volt, amit nem lehet megbocsátani. Kimondjuk, hogy valakivel soha többet nem állok szóba, valakit soha többet nem akarok látni sem, vagyis nem bocsátok meg. Hallottam, hogy mit mondott Jézus, hogy mit kért Jézus, de nem cselekedtem. Nem volt következménye az életemben.

Aztán itt nem csak cselekvéssel, de áldozatvállalással is találkozunk. Jézust egy alkalommal megkérdezik a tanítványai, hogy ők elhagytak mindent Jézusért, vagyis áldozatot hoztak érte, mi lesz a jutalmuk? Jézus pedig elmondta, hogy Isten örök országában sokszoros jutalmat kapnak. Halljuk ezt a tanítást is. Aztán semmi áldozatvállalás nem történik. El kellene jönni az istentiszteletre, de van más program is. Vagy éppen azt mondjuk, hogy túl korai a 9 órás kezdés. Tudom, hogy kamaszkorban nagyobb az alvási igény, de ha ennyi áldozat sem fér bele Jézusért, akkor miről beszélünk? Minden nap időt kellene szakítani arra, hogy elcsendesedjünk Isten előtt, hogy elolvassunk a Bibliából egy részt, hogy megnézzük, ezen a mai napon, mit szeretne üzeni nekünk? Megimádkozni kellene, hogy kapcsolatban legyünk a Mindenhatóval. Aztán jönnek a kifogásaink. Most nem fért bele, túl pörgős volt ez a nap, túl stresszes volt ez a nap, túl sokat kellett tanulni, és a kifogásainkat folytatjuk tovább. Pontosan tudom, hogy miről beszélek, mert elképesztő módon tudtam én is kitalálni kifogásokat, hogy miért nem fért bele az életembe a csendesség. Csakhogy ha nem hozok semmi áldozatot Jézusért, nem szakítok ki az időmből, az erőmből, az energiámból, akkor Jézusnak semmi köze nincsen hozzám.

Végül van még egy részlete ennek a felolvasott evangéliumi szakasznak. Jézus, amikor meglátta a sokaságot, akkor megszánta őket, és meggyógyította betegeiket. Azt mondtam eddig, hogy párhuzamosan fut a sokaság cselekvése és Jézus cselekvése. Aztán itt jön valami többlet. Valami olyan, amit nem tudott Keresztelő János megadni, amit nem tudott a sokaság megtenni, amit csak Jézus tud megtenni. Megszánta a sokaságot, és meggyógyította a betegeiket.

Itt ismét egy kérdést vetett fel nekem ez a történet, ahogy átfordítottam ezt a képet magam felé. Látjuk-e úgy magunk előtt Jézust, mint aki ma is megszán bennünket? Látjuk-e úgy magunk előtt Jézust, mint aki meggyógyítja az életünket? Látjuk-e Őt akkor is, amikor minden részlet, minden irány ennek ellentmondani látszik? Észre vesszük-e Őt akkor is, hogyha kilátástalannak tűnik a helyzet? Észre vesszük-e Őt akkor is, hogyha reménytelennek tűnik minden? Látjuk-e Őt akkor, amikor úgy tűnik, mintha a gonosz erők győzelmet arattak volna felettünk?

Mit látunk? Azt, hogy keresztyének szenvednek a hitükért szerte a világon. Kanadában hoztak egy törvényt, hogy tilos szószerűen olyan dolgokat hirdetni, amiben megjelenik az, hogy az ember férfi és nő. Vagyis nem szabad beszélni a teremtési rendről, nem szabad beszélni egyetlen olyan történetről sem, ahol kiderül, hogy ki, milyen nemű. Magyarul nem szabad a Bibliáról, az evangéliumokról beszélni. Úgy tűnik, mintha a gonosz győzött volna. Múlt vasárnap a templomban már beszéltem arról az esetről, ami Finnországban zajlik. A volt belügyminiszter asszonyt beperelték gyűlöletbeszéd miatt, mert a Római levélből idézett. Sőt, azt a püspököt is beperelték, aki 2004-ben kiadta azt a könyvet, amiben a szexualitás kérdésével kapcsolatban a Biblia tanítását részletezte ez az asszony. Keresztyéneknek tiltják meg, hogy a Biblia alapján beszéljenek, hogy hirdessék Isten teremtési rendjét. Keresztyéneket akarnak megbüntetni, bebörtönözni azért, mert kiállnak a Szentírás igazsága mellett. Ilyenkor azt gondoljuk, hogy a gonosz győzött. De az evangéliumi történet felteszi a kérdést: látjuk-e magunk mellett azt a Krisztust, aki megszán és meggyógyít bennünket?

Kedves Testvéreim! A prédikáció elején elmondtam, hogy vannak sportesemények, ahol 360 fokos elforgatással mutatnak be eseményeket. Amikor mi azt látjuk, hogy mintha a gonosz győzött volna, amikor azt látjuk, hogy az életünkben mintha nem lenne jelen Jézus, akkor forgassuk meg a képet, hogy meglássuk Őt, ahogyan védelmezi és oltalmazza az életünket, védelmezi és oltalmazza az Ő egyházát.

Pontosan úgy, mint amit egy nagyon rövid képregény mutat be nekünk. Az első képen látható egy ember, amint leborulva buzgón imádkozik Istenhez. Továblépve látjuk, hogy imádság közben eltalálja egy kő. A harmadik képen kivörösödött fejjel kéri számon Istent, hogy most meg hol volt, amikor ez a fájdalom érte? Végül következik az utolsó kép, ahol látszik a karját oltalmazón kitérő Krisztus, amint testével fogja fel az óriási sziklát, a hatalmas köveket, nehogy elérje az Ő tanítványát. És látszik, ahogyan a legkisebb kő éppen elsuhan Krisztus karja mellett, és az találja el az imádkozó embert.

Ha nincsen más látószög, akkor csak annyit látunk, hogy mennyi bántás ér minket, hogy mennyire küzdelmes az élet, és hogy egyedül vagyunk ezen az úton. Ha azonban meglátjuk a minket megszánó és védelmező Krisztust, akkor minden történet egészen más lesz. Adja meg nekünk a mi Istenünk, hogy tudjuk elforgatni életünk eseményeit, és minden eseményben lássuk meg azt az Urat, aki megígérte: velünk van minden napon a világ végezetéig!

Amen!